

Máu luôn nhỏ
xuống đầu anh

KẸ GIẾT CHA

Dẫn nhập:

Ca-in giết em mình. Cho dù chạy trốn lánh mặt Thượng Đế, cho dù bằng mọi cách che giấu, vẫn không tránh được con mắt của LƯƠNG TÂM đôi nhìn, ngay cả khi hắn đã nằm trong mộ huyết.

Kanut giết cha mình để có được đời sống đế vương, công danh, phú quý, uy quyền, cả ngay trong tang lễ được trọng vọng. Nhưng chết rồi, hồn ma tìm đến Thượng Đế thì cửa Trời đã khép, không dám đối diện TOÀ ÁN LƯƠNG TÂM, với phán quyết: hắn đời đời phải vất vưởng trong bóng tối âm u.

Một ngày nọ, Kanut, đang thiu thiu,
Rồi ngủ thiếp, anh thấy chỗ nào cũng đều tối tăm.
Anh là người mù duy nhất thấy được màn đêm bao la,
Anh đã thấy Swéno, cha mình là ông già đã lú.
Ông ngủ khì, ông ngủ say rồi.
Dưới chân ông, không ai ngồi bảo hộ,
Cũng không có con chó nào hét!
Anh giết cha, rồi nói: “Ông chả biết gì sất!”
Thế rồi, anh trở nên một đại đế.

Luôn luôn chiến thắng, anh giàu có kẻ khôn xiết!
Anh hoan hỉ hơn cả nông dân trúng mùa gặt hết lúa mì.
Khi anh đi ngang qua các trường lão ngồi chờ anh tới,
Những khuôn mặt nghiêm nghị của họ sáng bừng tươi rói.
Nhờ biết gắn bó với tập tục và luật lệ đáng ca ngợi
của quê hương Đan Mạch, nên anh mới chinh phục:
Hai mươi quân đảo, Funen, Arnhout, Folster, Mona.
Anh đã xây dựng một ngai vàng phong kiến vĩ đại bằng đá,
Anh đánh bại người Saxon, Pict, là những kẻ đã phá hoại,
Người Celt, người Borusse, và người Slav phải tuyệt vọng,
Những dân tộc đã hốt hoảng gào rống trong rừng,
Anh xóa bỏ thần tượng kinh dị, không dùng chữ “rune”, (1)
Và dẹp những phiến đá dài “manhir” làm ai cũng sợ run, (3)
Cứ mỗi khi lúc tối trời, hay lúc nhá nhem,
Con mèo rừng đến cào lưng đá nghe càng thêm rộn hung.
Nói về Caesar vĩ đại, anh bảo: “Hai chúng ta cùng một lúa.”
Khi không thể chất chứa giận dữ,
Một tia sáng phát ra từ tua ngù chớp mũ anh ta,
Những con quái vật khắp nơi cứ là tiêu vong.
Trong hai mươi năm người ta đã nghe đồn vang:
Anh là kỵ mã vô địch, là người bắn nỏ vô song,
Anh giẫm lên đồng rác, thủy tức cũng không còn sống (2)
Cuộc đời của anh, vừa may mắn vừa đáng hãi sợ.
Truyện người dân hãnh diện truyền miệng vẫn còn đó:
Chỉ trong một mùa đông, người thợ săn này đã giết bỏ
Ba con rồng ở Scotland và hai vị vua ở Scania,

Anh là một anh hùng, quả là thiên tài, thật là vĩ đại,
Vận mệnh thế giới dường như gắn liền với anh ta,
Còn về tội giết cha mình, anh đã quên ngay.

Anh đã chết. Người ta đặt anh trong quan tài bằng đá,
Giám mục Aarhus đã đến đó cầu nguyện
Và hát một bài thánh ca trước mộ huyết,
Ông tuyên bố Kanut tuyệt vời, Kanut thánh thiện.
Trong trí nhớ anh, mùi thơm thiên hương xuất hiện,
Và các thầy tế lễ đã thấy anh được vinh hiển ưu tiên
Như một ngôn sứ ngồi bên hữu Chúa.

Tối đến, trong thánh đường, đàn tang lễ không than thở nữa,
Rời nhà thờ lớn, các linh mục đã ra khỏi cửa
Để lại cho nhà vua ra đi trong bình an của Chúa.
Sau đó, anh ta đứng dậy, mở đôi mắt đen của mình ra,
Lấy thanh gươm của mình và ra khỏi mộ,
Vượt qua các bức tường kiên cố,
Xuyên qua những cánh cổng bao phủ sương mù,
Những rào cản ngăn chặn các hồn ma.
Đại dương in bóng giáo đường, anh cũng vượt qua,
Anh vượt qua các tháp Aarhus, Elsinore và Altona.
Cõi âm đã nghe rõ bước chân của chúa tể hồn ma,
Nhưng anh bước đi thật lặng lẽ, chính là anh trong giấc mơ.
Anh đi thẳng đến Núi Savo đã đeo mòn do năm tháng,
Và anh đã gặp tiên nhân đang hốt hoảng cảm giận,
Anh nói với ông, người cha già:
“Hãy bỏ tôi ra mà khâm liệm!
Hỡi Núi Savo trong bão tuyết!
Hãy cắt một mảnh áo tuyết cho ta!”
Núi nhận ra anh, không dám kêu ca từ chối.
Kanut rút thanh kiếm bẻ gãy không nổi,
Đứng trên núi, run rẩy trước đối thủ mình,
Anh cắt tuyết và làm cho mình vải liệm
Rồi anh ta lớn chuyện la toáng:
- Này Núi già, tử thần chiếu sáng ít quá!
Ta phải đi đường nào để tìm gặp Chúa? -
Giữa mây trôi không ngừng, ngọn núi kia đen đúa
Hông sườn đã biến dạng, hèm hốc lại nghẽn nữa,
Núi buồn bã nói: “Ừa!
Này hồn ma! Tôi ở đây, mà tôi chẳng rõ.”
Vượt qua lớp băng, Kanut rời khỏi núi, bị bắt giữ,
Và, với vầng trán cao, toàn thân trắng toát trong tuyết phủ,
Anh ta bước vào, vượt ra ngoài Băng Đảo và cả Na Uy,
Một mình, trong đêm khuya tịch mịch,
Sau lưng anh ta, thế giới mờ mịt biến mất,
Anh thấy rõ mình, là hồn ma, là vua không vương quốc,
Trần truồng, đối mặt với cõi mệnh mông ảo tưởng,
Anh nhìn thấy cõi vô tận, khủng khiếp, đang bước lùi dần,

Nơi đó, buồn thay, tia chớp từ từ tàn lụi mất
Trong bóng đêm, thủy tức chỉ là những đốm sáng nhợt nhạt,
Bóng di hình di chuyển trong đêm đen, chôn tòi tăm,
Ở đó, không tinh tú; người ta chẳng biết nó ra làm sao nữa.
Từ cảnh hỗn loạn im lìm và hoảng sợ hết hồn,
Mà với mọi tiếng ồn, như sóng xô làm tinh thần chấn động,
Từ trong bóng tối lặng câm, lòng lộng khiếp đảm,
Anh ta tiến lên nói: “Đó là ngôi mộ; ở tận ngoài xa
Chính Chúa ở đó.” Mới được ba bước, anh ta đã gọi.
Nhưng màn đêm câm lặng như đại dương vời vợi,
Chẳng có hồi âm vọng lại.
Một nếp nhăn của vải liệm cũng chẳng thấy.
Không nao núng, Kanut quyết lại tiến lên,
Màu trắng vải liệm làm anh yên lòng bước,
Anh vẫn dần bước đi nữa.
Bỗng trên mạng che mặt của tiên nhân
Anh thấy ló ra một ngôi sao đen và lớn dần,
Ngôi sao đang dần dần mở rộng,
Bàn tay phát sáng của anh đung vào nó.
Anh nhận ra một giọt máu đã nhỏ xuống anh.
Anh ngừng đầu, cái đầu dù sợ hãi, anh chưa đành cúi gục.
Ghê gớm thay! Anh nhìn chòng chọc màn đêm,
Anh không thấy gì, không gian đen kịt,
Không một tiếng động.
Cát cao đầu kiêu hãnh, anh nói: Cứ phóng tiến lên!
Có vết máu, vết nhỏ đi, rồi rộng ra, lại nhỏ thêm một giọt:
Thêm một vết nốt bên cạnh.
Như người thủ lĩnh đắc thắng (4)
Nhìn bóng đen dày đặc, lò mờ, anh chẳng thấy gì.
Giống như một thám tử dò theo vết chân không hề tách rời
Buồn thay! lần thứ ba, lại tiếp tục đường dài anh đi.
Ngã trên tấm vải liệm. Anh chưa hề trốn mất,
Tuy nhiên khi dừng lại trước mặt bóng này
Anh bèn đổi tay cầm kiếm,
Như trong giấc mơ chiêm thiếp,
Một giọt máu nhỏ xuống vải liệm, bàn tay anh ửng đỏ tiếp,
Lần thứ hai anh lại đổi tay cầm kiếm,
Như khi đọc sách, ta lật sang trang đọc tiếp
Anh bắt đầu đi về bên trái nguy hiểm.
Lại một giọt máu nhỏ xuống vải liệm,
Kanut lùi bước, ở một mình, anh kinh khiếp run bắn,
Anh muốn trở lại giường nhà xác.
Một giọt máu nữa nhỏ xuống tấm vải liệm.
Lúc này, vết máu hết đỏ bầm,
Và mặt tái mét, anh bèn cúi đầu cầu nguyện.
Lại một giọt máu nhỏ xuống người anh.
Anh sợ hãi, miệng thốt ra lời kinh cầu nguyện,
Anh lại đi tiếp, chân bước ngập ngừng, buồn rười rượi,
Bóng trắng gớm ghiếc này lại đi qua,

Và đôi khi, một giọt máu tách rời xa cái bóng,
Chính giọt máu ấy, lại rớt xuống bóng trắng thảm thương.
Anh run rẩy hơn cả cây dương trước gió,
Anh nhìn thấy những đốm này triển nở rộng ra:
Một đốm nữa! Lại đốm nữa, cứ thế mà thêm tăng!
Ôi, cả một bầu trời nào nùng thảm thê!

Những đốm ấy lò mờ rạch bóng tối mà đi
Trong nếp nhăn của vải liệm che mỗi sầu bi thương cảm,
Những giọt máu ấy kết hợp thành những đám mây máu.
Từ trong kho tiền không lồ khôn dò, khôn thấu,
Anh đi ra, anh vẫn không ngừng bước, kín đáo, lặng lẽ
Máu cứ đổ từng giọt,
Máu đổ xuống như mưa, thật biết mấy!
Nơi bàn chân đen ấy, giá treo cổ đã thất lầy bóng đêm.
Chao ôi! Những giọt lệ khủng khiếp đó, ai đã khóc than?
Đến nơi vô cực! Hãy hướng về trời, với giá cả phải chăng,
Trong đêm đại dương chảy miết, vẫn hàng mênh mông,
Kanut tiến về phía trước, xanh xao và không nhìn nữa.
Cuối cùng, anh vẫn bước đi tựa làn khói,
Anh đứng trước cánh cửa đã đóng vội.
Một luồng sáng huyền bí lọt khe cửa.
Sau đó, anh cúi xuống nhìn tấm vải liệm.
Đây là nơi thiêng liêng, là nơi khủng khiếp,
Phải chăng dường như đó là ánh Thiên Quang.
Từ sau cánh cửa, dội tiếng “Tung Hô” ca vang.
Kanut rùng mình nhìn tấm vải liệm đôi sang màu đỏ.
Và đó là tại sao Kanut trốn bỏ bình minh,
Đổi mặt quan tòa, anh lùi bước không dám tiến,
Vì trước mặt quan tòa, mặt trời chiếu sáng chói.
Đó là tại sao vua hắc ám này cứ ở với bóng đêm,
Và, không thể trở lại màu trắng đầu tiên,
Cứ mỗi bước anh tiến về miền ánh sáng,
Anh luôn cảm thấy máu đào
Rơi từng giọt xuống nhỏ vào đầu anh
Lượn lơ vnh viển quanh mình
Giữa trời đen tối mông mênh nào nùng.

Chú thích:

(1) **Runes là các chữ cái** trong bảng chữ cái runic được sử dụng để viết các ngôn ngữ Đức khác nhau trước khi áp dụng bảng chữ cái Latinh. Chữ rune là chữ tượng hình. Cho đến đầu thế kỷ 20, chữ rune vẫn được sử dụng ở vùng nông thôn Thụy Điển. Các bản khắc rõ ràng lâu đời nhất được tìm thấy ở Đan Mạch và miền bắc nước Đức. (Wikipedia)

bảng chữ cái runic

(2) **Hydre (Thủy tức)** là tên của một chi động vật bậc thấp thuộc ngành ruột khoang, sống ở các vùng nước ngọt như ao tù, hồ, đầm, đĩa... Có hình ống dài, có nhiều tua (xúc tu) đối xứng để bám vào các giá thể và di chuyển theo kiểu sâu đo và lộn đầu. Tên của chi này theo danh pháp khoa học là *Hydra*.

thủy tức

(3) **Menhir**: Menhir (từ các ngôn ngữ Brittonic: maen hoặc men (đá) và hir hoặc hîr (dài), là một tảng đá lớn thẳng đứng do con người tạo ra, thường có niên đại từ đồ đồng trung đại ở châu Âu, phân bố rộng rãi trên khắp châu Âu, châu Phi và châu Á, nhưng nhiều nhất là ở Tây Âu; đặc biệt là ở Ireland, Vương quốc Anh và Brittany. (Wikipedia)

(4) **Tiếng Cimbrien**

Cimbrian là một ngôn ngữ Đức. Người Cimbri là một bộ tộc cổ đại ở châu Âu. Người Cimbri đã thành công bước đầu, đặc biệt là trong trận Arausio, một đại quân La Mã đã bị đánh tan. Sau đó họ đột kích vào các khu vực rộng lớn ở Gaul và Hispania.

Vì thành tựu rực rỡ của người Cimbri nói trên, chúng tôi diễn giải Kanut như là một thủ lĩnh (chef) đắc thắng (cimbrien)

Đỗ Quang Vinh

*diễn dịch bài thơ Le Parricide
của đại thi hào Victor Hugo*

Le Parricide

Victor Hugo

Un jour, Kanut, à l'heure où l'assoupissement
Ferme partout les yeux sous l'obscur firmament,
Ayant pour seul témoin la nuit, l'aveugle immense,
Vit son père Swéno, vieillard presque en démence,
Qui dormait, sans un garde à ses pieds, sans un chien;
Il le tua, disant: Lui-même n'en sait rien.
Puis il fut un grand roi.

Toujours vainqueur, sa vie
Par la prospérité fidèle fut suivie ;
Il fut plus triomphant que la gerbe des blés ;
Quand il passait devant les vieillards assemblés,
Sa présence éclairait ces sévères visages ;
Par la chaîne des mœurs pures et des lois sages
À son cher Danemark natal il enchaîna
Vingt îles, Fionie, Arnhout, Folster, Mona ;
Il bâtit un grand trône en pierres féodales ;
Il vainquit les saxons, les pictes, les vandales,
Le celte, et le borusse, et le slave aux abois,
Et les peuples hagards qui hurlent dans les bois ;
Il abolit l'horreur idolâtre, et la **runes**, (1)
Et le **menhir** féroce où le soir, à la brune, (3)
Le chat sauvage vient frotter son dos hideux ;
Il disait en parlant du grand César : Nous deux ;
Une lueur sortait de son cimier polaire ;
Les monstres expiraient partout sous sa colère ;
Il fut, pendant vingt ans qu'on l'entendit marcher,
Le cavalier superbe et le puissant archer ;
L'**hydre** morte, il mettait le pied sur la portée; (2)
Sa vie, en même temps bénie et redoutée,
Dans la bouche du peuple était un fier récit ;
Rien que dans un hiver, ce chasseur détruisit
Trois dragons en Écosse et deux rois en Scanie ;

Il fut héros, il fut géant, il fut génie ;
Le sort de tout un monde au sien semblait lié ;
Quant à son parricide, il l'avait oublié.

Il mourut. On le mit dans un cercueil de pierre,
Et l'évêque d'Aarhus vint dire une prière
Et chanter sur sa tombe un hymne, déclarant
Que Kanut était saint, que Kanut était grand,
Qu'un céleste parfum sortait de sa mémoire,
Et qu'ils le voyaient, eux, les prêtres, dans la gloire,
Assis comme un prophète à la droite de Dieu

Le soir vint ; l'orgue en deuil se tut dans le saint lieu ;
Et les prêtres, quittant la haute cathédrale,
Laissèrent le roi mort dans la paix sépulcrale.
Alors il se leva, rouvrit ses yeux obscurs,
Prit son glaive, et sortit de la tombe, les murs
Et les portes étant brumes pour les fantômes ;
Il traversa la mer qui reflète les dômes
Et les tours d'Altona, d'Aarhus et d'Elseneur ;
L'ombre écoutait les pas de ce sombre seigneur ;
Mais il marchait sans bruit, étant lui-même un songe ;
Il alla droit au mont Savo que le temps rongé,
Et Kanut s'approcha de ce farouche aïeul,
Et lui dit : - Laisse-moi, pour m'en faire un linceul,
Ô montagne Savo que la tourmente assiège,
Me couper un morceau de ton manteau de neige. –

Le mont le reconnut et n'osa refuser.
Kanut prit son épée impossible à briser,
Et sur le mont, tremblant devant ce belluaire,
Il coupa de la neige et s'en fit un suaire
Puis il cria : - Vieux mont, la mort éclaire peu ;
De quel côté faut-il aller pour trouver Dieu ? -
Le mont au flanc difforme, aux gorges obstruées,
Noir, triste dans le vol éternel des nuées,
Lui dit: - Je ne sais pas, spectre, je suis ici. –
Kanut quitta le mont par les glaces saisi ;
Et, le front haut, tout blanc dans son linceul de neige,
Il entra, par delà l'Islande et la Norvège,
Seul, dans le grand silence et dans la grande nuit ;
Derrière lui le monde obscur s'évanouit ;
Il se trouva, lui, spectre, âme, roi sans royaume,
Nu, face à face avec l'immensité fantôme ;
Il vit l'infini, porche horrible et reculant
Où l'éclair quand il entre expire triste et lent,
L'ombre, hydre dont les nuits sont les pâles vertèbres,
L'informe se mouvant dans le noir, les Ténèbres ;
Là, pas d'astre ; et pourtant on ne sait quel regard

Tombe de ce chaos immobile et hagard ;
Pour tout bruit, le frisson lugubre que fait l'onde
De l'obscurité, sourde, effarée et profonde,
Il avança disant : - C'est la tombe ; au-delà
C'est Dieu. - Quand il eut fait trois pas, il appela;
Mais la nuit est muette ainsi que l'ossuaire,
Et rien ne répondit; pas un pli du suaire
Ne s'émut, et Kanut avança; la blancheur
Du linceul rassurait le sépulcral marcheur;
Il allait. Tout à coup, sur son livide voile
Il vit poindre et grandir comme une noire étoile ;
L'étoile s'élargit lentement, et Kanut,
La tâtant de sa main de spectre, reconnut
Qu'une goutte de sang était sur lui tombée.
Sa tête, que la peur n'avait jamais courbée,
Se redressa, terrible, il regarda la nuit,
Et ne vit rien, l'espace était noir, pas un bruit.
- En avant ! dit Kanut, levant sa tête fière.
Une seconde tache auprès de la première
Tomba, puis s'élargit ; et **le chef cimbrien** (4)
Regarda l'ombre épaisse et vague, et ne vit rien.
Comme un limier à suivre une piste s'attache,
Morne, il reprit sa route une troisième tâche!
Tomba sur le linceul. Il n'avait jamais fuit ;
Kanut pourtant cessa de marcher devant lui,
Et tourna du côté du bras qui tient le glaive ;
Une goutte de sang, comme à travers un rêve,
Tomba sur le suaire et lui rougit la main,
Pour la seconde fois il changea de chemin,
Comme en lisant on tourne un feuillet d'un registre,
Et se mit à marcher vers la gauche sinistre ;
Une goutte de sang tomba sur le linceul ;
Et Kanut recula, frémissant d'être seul,
Et voulut regagner sa couche mortuaire ;
Une goutte de sang tomba sur le suaire.
Alors il s'arrêta livide, et ce guerrier,
Blême, baissa la tête et tâcha de prier ;
Une goutte de sang tomba sur lui. Farouche,
La prière effrayée expirant dans sa bouche,
Il se remit en marche, et, lugubre, hésitant,
Hideux, ce spectre blanc passait, et, par instant,
Une goutte de sang se détachait de l'ombre,
Implacable, et tombait sur cette blancheur sombre.
Il voyait, plus tremblant qu'au vent le peuplier,
Ces taches s'élargir et se multiplier, une autre, ô cieux funèbres

Leur passage rayait vaguement les ténèbres,
Ces gouttes, dans les plis du linceul, finissant
Par se mêler, faisaient des nuages de sang ;

Il marchait, il marchait ; de l'insondable voûte
Toujours, sans fin, sans bruit, et comme s'il tombait
Le sang continuait à pleuvoir goutte à goutte,
De ces pieds noirs qu'on voit la nuit pendre au gibet.
Hélas ! qui donc pleurait ces larmes formidables ?
L'infini. Vers les cieux, pour le juste abordables,
Dans l'océan de nuit sans flux et sans reflux,
Kanut s'avançait, pâle et ne regardant plus.
Enfin, marchant toujours comme en une fumée,
Il arriva devant une porte fermée
Sous laquelle passait un jour mystérieux,
Alors sur son linceul il abaissa les yeux,
C'était l'endroit sacré, c'était l'endroit,
On ne sait quel rayon de Dieu semble visible,
De derrière la porte on entend l'hosanna:
Le linceul était rouge et Kanut frissonna.

Et c'est pourquoi.
C'est pourquoi ce roi sombre est resté dans la nuit,
Et, sans pouvoir rentrer dans sa blancheur première,
Sentant, à chaque pas qu'il fait vers la lumière,
Une goutte de sang sur sa tête pleuvoir,
Rôle éternellement sous l'énorme ciel noir.